U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **N. A. M. B.,** zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017, č. j. MV-55636-4/SO-2017, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 A 3/2017, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 6. 3. 2018, který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen dne 12. 3. 2018, se žalobce (dále „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Konkrétně požaduje, aby městskému soudu byla uložena lhůta k nařízení jednání ve věci vedené pod sp. zn. 14 A 3/2017.

[2] Městský soud ve svém vyjádření k návrhu uvádí, že navrhovatelova věc nebyla dosud projednána proto, že jí předchází jiné nevyřízené věci. Soud je projednává v pořadí, v jakém napadly, s výjimkou těch, u kterých je zákonem stanovené přednostní projednání nebo které nejsou řešeny věcně. Doplňuje, že ve stěžovatelově případě neshledal závažné důvody pro přednostní projednání podle § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dodává, že návrhu rozumí, nicméně před stěžovatelovou věcí je v pořadí cca 300 dřívějších. Rozhodnutí lze tedy očekávat nejdříve ke konci roku 2018.

II. Podstatný obsah spisu městského soudu

[3] Navrhovatel podal dne 3. 7. 2017 u městského soudu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017, č. j. MV-55636-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 8. 2016, č. j. OAM-12482-40/PP-2015. Ministerstvo jím podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění v době rozhodné, zamítlo žádost navrhovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Navrhovatel se žalobou spojil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

[4] Dne 17. 7. 2017 městský soud zaslal navrhovateli informaci o složení senátu, vyzval jej, aby ve lhůtě dvou týdnů sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a aby v téže lhůtě případně doložil doklad potvrzující, že jeho zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Usnesením z téhož dne navrhovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč ve lhůtě 5 dnů. Žalovanou vyzval k vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku ve lhůtě 10 dnů, k vyjádření k žalobě a předložení spisového materiálu ve lhůtě jednoho měsíce, informoval ji o složení senátu a vyzval ji, aby ve lhůtě dvou týdnů sdělila, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

[5] Dne 24. 7. 2017 bylo městskému soudu doručeno podání navrhovatele, kterým vzal zpět návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. K podání byla připojena kopie rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty zástupce navrhovatele a kolkové známky v hodnotě 3 000 Kč – úhrada soudního poplatku za žalobu.

[6] Dne 26. 7. 2017 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalované k návrhu na přiznání odkladného účinku.

[7] Dne 1. 8. 2017 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalované k žalobě. Toto vyjádření městský soud zaslal navrhovateli společně s přípisem ze dne 7. 8. 2017.

[8] Dne 6. 3. 2018 byl městskému soudu doručen návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který následně zaslal Nejvyššímu správnímu soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, které je upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, jež je zakotveno zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[10] Při posuzování návrhu na určení lhůty je Nejvyšší správní soud vázán navrhovatelovou specifikací procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy. Jen u takto vymezeného procesního úkonu zkoumá, zda dochází k průtahům. V nynější věci jsou průtahy namítány ve vztahu k nařízení ústního jednání. Vzhledem k tomu, že na konci ústního jednání soud zpravidla vyhlašuje rozhodnutí, jímž se řízení končí, je namístě

při posuzování, zda dochází k namítaným průtahům s nařízením jednání, zhodnotit, zda městský soud neprodlévá s rozhodnutím věci samé.

[11] Důvodnost návrhu na určení lhůty Nejvyšší správní soud posuzuje dle kritérií vymezených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Těmito kritérii jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Současně není bez významu ani § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou vymezeny návrhy a věci, o nichž se rozhoduje přednostně.
[12] Za porušení práva na projednání věci bez zbytečných průtahů Nejvyšší správní soud nepovažuje samotnou skutečnost, že soud učinil v přiměřených lhůtách všechny přípravné úkony předcházející rozhodnutí věci, ale stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci napadlé dříve. Podstatné je, aby v tomto stavu soud neudržoval řízení po příliš dlouhou dobu, což se posuzuje dle kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Jde o kritéria vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz bod 48. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 9. 1996, *Süßmann proti Německu*, stížnost č. 20024/92, publ. Reports 1996-IV, či bod 43. rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 6. 2000, *Frydlender proti Francii*, stížnost č. 30979/96, publ. Reports 2000-VII).

[13] V případě, že nelze posuzovanou délku řízení s ohledem na popsaná kritéria nadále tolerovat, není možné návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítnout s odkazem na § 56 odst. 1 s. ř. s. a odůvodněním, že soud stále rozhoduje věci napadlé dříve. Ochranu práva na projednání věci bez zbytečných průtahů totiž nelze odmítnout s poukazem na to, že práva někoho jiného jsou porušována ještě více. Jak judikoval Ústavní soud: „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“; viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další.

[14] V nynější věci nejde o návrh, který by měl městský soud projednat a rozhodnout přednostně dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. či § 56 odst. 1, věty za středníkem, s. ř. s. Městský soud přitom v současnosti rozhoduje žaloby, které obdržel dříve než navrhovatelovu žalobu.

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval hledisky zmíněnými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[16] Prvním z nich je složitost věci. K ní lze konstatovat, že se jedná o běžnou věc, která není nijak zásadně složitá. Navrhovatel se domáhá zrušení rozhodnutí ve věci své žádosti o přechodný pobyt, přičemž zpochybňuje způsob, jakým správní orgány v jeho věci vyložil pojem „*narušení veřejného pořádku*“, a namítá, že rozhodnutím dochází k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na bohatou trestní historii navrhovatele a skutečnost, že v daném typu řízení není třeba posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života (touto otázkou se nicméně zabýval správní orgán prvního stupně, z jehož rozhodnutí žalovaná

citovala). Ve vztahu k řízení před městským soudem tedy nelze předpokládat složité zjišťování skutkového stavu, půjde o posouzení právních otázek. Zejména se jedná o to, jestli se žalovaná dostatečně a správně vypořádala s tím, zda (i.) navrhovatelovo dřívější jednání svědčí o důvodném nebezpečí, že by mohl v budoucnosti narušit veřejný pořádek, (ii.) je v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu třeba posuzovat přiměřenost rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života cizince.

[17] Z hlediska významu věci pro navrhovatele lze konstatovat, že jde o věc pro navrhovatele spíše významnější, neboť jde o problematiku pobytu na území České republiky, tj. otázku podstatně ovlivňující život navrhovatele i jeho rodiny.

[18] V postupu navrhovatele Nejvyšší správní soud neshledal žádný krok, který by negativně přispěl k délce řízení. Podal žalobu, která obsahovala žalobní body, a přiložil k ní plnou moc udělenou zástupci. Společně se žalobou sice nezaplatil soudní poplatek, nicméně učinil tak v soudem stanovené lhůtě pěti dnů, proto tato skutečnost neměla podstatný vliv na délku řízení. Ve stejné lhůtě k výzvě soudu sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, a doložil rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty svého zástupce.

[19] Co se týče postupu městského soudu, lze konstatovat, že se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. V přiměřené době účastníky vyzval, aby se vyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, bez zbytečné prodlevy též vyzval žalovanou k vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku (byť se následně ukázalo, že to pro věc nebude mít význam, neboť navrhovatel vzal tento návrh zpět) a též k předložení správního spisu a k vyjádření k žalobě. Vyjádření žalované k žalobě v krátké době po jeho obdržení zaslal navrhovateli. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že městský soud v přiměřené době po obdržení žaloby dovedl řízení do stavu, kdy by bylo možno vydat rozhodnutí. Posouzení, zda v tomto stavu městský soud neponechal řízení po nepřijatelně dlouho dobu, Nejvyšší správní soud považuje vhodné učinit v souvislosti s dalšími kritérii vymezenými v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[20] Při komplexním zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Od doby, kdy městský soud obdržel žalobu (tj. od 3. 7. 2017), uplynulo necelých 9 měsíců a městský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Jedná se o věc běžné složitosti. Byť navrhovatel svými kroky podstatně neovlivnil délku řízení a pro něj osobně se jedná o věc spíše významnější, po porovnání s délkou doby, po kterou je vedení řízeno, nelze dospět k závěru, že ve věci dochází k průtahům s nařízením jednání ve věci.

[21] K podpoře tohoto závěru lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, publ. pod č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců

(nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před městským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

IV. Náklady řízení

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu